

SIROTI SRPSKI MILIONERI

Piše: Boban Ilić

Drugi deo

Plašim se da je moj obračun sa prošlošću u stvari virtuelni sukob sa troglavom aždahom - odsečeš jednu glavu, a na tom mesto izrastu tri. Ko će zaokrenuti jedra i da li će ikad neko uhapsiti ratne kriminalce i profitera, to ne znam, očigledno je da za to treba sačekati na potpuno novu generaciju političara u Srbiji. Zašto nije oduzeta imovina stečena devedesetih ratnim manipulacijama, krijumčarenjem, bankarskim i državnim kriminalom, zaista ne znam. U Srbiji ima toliko porodilišta, sirotišta i humanitarnih ustanova koje nemaju krevete i čaršave, a kamo li ljudski, humani smeštaj, dok je na drugoj strani među novopečenim sirotim milionerima najčešće pitanje: Da li si se izbeležio? Ne znam zašto bi se nekom dozvolilo da se izbeležuje, ako je crn. A crna je i Srbija, a ko to koga poliva krečom, očigledno ne sme ni da se pita, jer može biti opasno. Zamislite, na primer, da se jedan ubica koji je počinio zločin pre deset godina jednostavno izbeležio plaćanjem poreza pa zatim nagodi sa državom, a njegov zločin zastari i na kraju on postane dobri ubica i idol mladih ljudi. Čišćenje grehova prema svom narodu se ne radi u Haškom tribunalu, niti podizanjem kapela i crkava po Srbiji, nego se prošlost čisti zakonom i oduzimanjem imovine nezakonito stečene u doba sive ekonomije devedesetih. Ako je i kuća napravljena na državnom imanju, a temelj izliven od ukradenog cementa, zar će krov da bude po zakonu? A tako nešto se upravo sad i događa u Srbiji. U mutnom krugu crne moćne mafije i bespomoćne vlasti, koja okreće glavu u nemoći da kazni ilegalnu prošlost i da nas zaista poveže sa svetom, svetom koji je za nas sve više postaje druga galaksija i daleka svetlosna planeta. Jedan od najtužnijih izgovora je i to da u zatvorima nema mesta, da su uslovi nemogući i da su čuvari loše plaćeni. Pa ako je tako neka se onda proda sve ono što je pokradeno u vreme devedesetih, neka se taj kapital proda stranim kompanijama i neka se od tog novca sačine novi i lepo uređeni zatvori po svetskim standardima, humano i po pravu čoveka.

Miloševićev polenov prah je pronašao sebi tučak svuda po Srbiji, pa i unutar stranke Voislava Koštunice i njegove političke impotencije, ta partija je oberučke prihvatila okupane i okrećene komuniste, zavedene i izgubljene u magli devedesetih, ljudi su prosto progledali, počeli da poste i slave krsni slavu i tako pokajavši se sačuvali stečenu imovinu. Da je Srbija progledala dokaz je i Ceca Ražnjatović, srpska Merlin Monro, koja je ponovo nedodirljiva, brižno gaji komandantovu dečicu, a to kako i kakvim para-

ma je napravljena palata u kojoj ona živi, izgleda niko ne sme ni da priupita. Miloševićevi klizači niz dlaku su devedesetih pravili piruete i troskoke preko naroda, kao nigde na planeti, čak je i kolumbijska narko mafija slab primer za našu lepu i pokradenu Srbiju i sad nikom ništa, pojela maca. Verovatno se sećate Zajma za Srbiju, koji je stavljen u džep braći sa brkovima, odsedeće braća neko vreme u Rusiji i kad prodje frka, evo stiže nama brka.

Srbi mogu da gladuju, ali bez cigare ne mogu, meni je blizak slučaj gradonačelnika grada Niša i bivšeg direktora duvanske industrije, koji se iz zatvora kandidovao i dobio izbore. Verovatno jedinstven slučaj u svetu. Kažu, Milošević ga je stavio u zatvor i ja se slažem, to je tačno, ali zašto, to niko ne pita. Pa zato što su se '97. on i mali Marko posvajali oko duvanske industrije i podele državnog novca, pa se tu malo umešao tata da zaštiti slabijega svoga sina. A šta se dešavalo pre toga i kako je jadni direktor državne firme od jedne direktorske plate kupio šest kuća u Nišu i okolini, pokušaj da pitaš danas. Kadija te tuži, kadija ti sudi. Nekoliko puta sam čuo gradonačelnika kako sa govornice obećava i preti da će on lično finansirati grad iz svog džepa, kao i svoje avionske karte i putne troškove, što zvuči humano ali? Zašto bi gradonačelnik finansirao grad i da li je moguće da je to samo meni sumnjivo? Taj džep je nadebljao u doba Miloševića, pa mu ni američka ambasada nije dozvolila ulazak u Ameriku zbog toga. Izgleda da Amerikanci bolje poznaju niškog gradonačelnika od srpske Vlade i naroda. Ali ipak narod ga je izglasao i ja poštujem tu volju, a naravno da takvoga vole zeleniši u sumjivim crnim mečkama, ko će koga ako neće svoj svoga.

Izgleda da smo u svemu najbezazlenija deca Srbije zapravo mi u rasejanju koji smo daleko od nje, pa svoju zemlju srpsku vidimo kao relikviju i duševnu potrebu, jer nekako decenijama prinosimo žrtve bogovima i darujemo svome rodu i ono što imamo pa i ono što nemamo, zadužujemo se ovde da se ne obrukamo kod kuće. Kao nagradu dobismo Ministarstvo, znači neko brine. Za nas se barem zna kako su naše pare stečene, međutim svako ko je pokušao da ih prenese i sa dobrom voljom uloži u Srbiju pa ma koliko mali ulog doneo, udario je u benderu. Jer srpski bumbari i tigrovi su zadovoljni raspodelom između sebe i ne trpe nove likove. Da li Ministarstvo za dijasporu uopšte ima smisla, kad siroti srpski milioneri drže sve konce u šaci i dele maslo između sebe, sad kad su im oprošteni grehovi i izbeležena jedra?

Zašto nisu uhapšeni gazda Jezda

, Arkan, Dafina, Mira Marković, Karić i hiljade bliskih saradnika Slobodana Milosevića? Ljudi koji su držali u ruci ključeve Narodne banke i rampe granica i carinarnica? Koliko je samo vagona benzina i cigareta prošlo kroz Srbiju i koliko milijardi je okrenuto na tuđoj nesreci, koliko je miliona maraka otkupljeno po državnom kursu, izneto iz Narodne banke i prodato na ulici sledećeg dana po trostrukoj uličnoj ceni, ja ne mogu da znam, ne mogu ni da pretpostavim koliko je to u džakovima. Ipak verujem da ti ljudi odgovaraju narodu i da će se ipak roditi harabrij ministri, sudije i predsednici naše opustošene zemlje. Verujem u bolju i pravedniju Srbiju, sa zakonom i pravom, Srbiju oslobođenu straha i Srbiju sa pravom na sreću i građansku slobodu, jer da ne verujem ne bih ovo ni pisao. Nadam se da će se zaustaviti iseljavanje školovane mladeži i da će srpski pasoš i državljanstvo biti dokument kojim ćemo se ponositi i koga se nećemo nikada odricati.

Moj otac i majka primaju stotinu evra penzije i nikad se ni na šta ne žale, osim kada dodju Zadušnice, treba im malo više para da izadju na groblje. Ono što oni sigurno imaju i koriste je pravo glasa i pravo na život. Kakav su nam glas i obraz i čiji će opanci zaigrati nasred zemlje Srbije, saznaćemo uskoro, na predstojećim izborima. Moj deda Jakov je pevao pesmu: Ja sam stari radikal, bacim šešir pa igram. Ja sam, za razliku od nega, imao svoj rock bend i iskreno žalio za ubijenim premijerom Srbije. Kakva će budućnost osvetliti još nerodjenu srpsku decu, to zavisi od nas, nas koji baš danas živimo i volimo svoju otadžbinu.

